

HETTY LUITEN

Niet te geloven!

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Dankwoord

Vanuit haar kleine woning in De Wilp, gelegen midden in een weiland, heeft Hetty altijd met veel inzet en nog meer plezier gewerkt aan haar boeken. De reden dat zij dit heeft kunnen doen is mede te danken aan haar trouwe lezers, haar familie en haar vrienden. Wij mogen jullie namens haar enorm bedanken. Door jullie hulp en omdat jullie zo'n, wellicht onbedoelde, bron van inspiratie voor haar zijn geweest, ligt er nu een prachtige bibliografie.

Namens ons bedankt aan alle lezers voor jullie trouw en steun aan onze moeder. Vanaf het bijzondere moment dat ze lang geleden haar vaste dienstverband opzegde om aan een grote opdracht te beginnen, tot de dag voordat ze stierf, heeft haar leven in het teken gestaan van haar fans en haar boeken. Wij hopen dat dit verhaal jullie net als anders veel herkenning en plezier zal brengen.

Bedankt,
Jon en Sten

‘Dat is dan veertien euro twaalf,’ zei de caissière terwijl ze Elleke Hattink vriendelijk toelachte.

Elleke lachte net zo vriendelijk terug. Ze kwam al jaren bijna elke dag in deze supermarkt en al was er best wat verloop, ze kende de medewerkers inmiddels wel. Ze stak haar pinpas in het apparaat, tikte de code in en wachtte tot het woord *geslaagd* in beeld kwam. Maar dat gebeurde niet. Er verscheen iets heel anders. Elleke keek er met grote ogen naar. *Uw saldo is niet toereikend*, stond er.

Voor haar gevoel sloeg haar hart een tel over. Dit was onmogelijk. Het was de laatste dag van de maand. Ze moesten een paar dagen eerder salaris gekregen hebben.

‘Lukt het niet?’ vroeg de caissière meelevend. ‘Heb je een verkeerde code ingetoetst?’

Elleke schudde haar hoofd. ‘Dat kan niet, dan zou hij toch zeggen dat ik dat gedaan heb.

Hij zegt...' Ze durfde amper hardop te zeggen wat ze in beeld gezien had.

'Probeer het nog eens,' hield de caissière vol. 'Het gebeurt wel vaker dat er iets misgaat. Even eruit halen en opnieuw beginnen.'

'Hoezo iets misgaat?'

'Nou, dat-ie kapot is of dat er een vuiltje op zit. Geef maar hier.' De caissière stak haar hand uit en pakte het pasje aan. Ze wreef het schoon over haar mouw en stopte het er toen zelf in. 'Probeer nog eens.'

Opnieuw tikte Elleke haar pincode in, maar het resultaat was hetzelfde. Inmiddels stonden er al diverse mensen achter haar in de rij en begon ze zich behoorlijk opgelaten te voelen. 'Dit kan niet kloppen,' zei ze zacht.

'Het hoeft echt niet aan jouw pas te liggen, hoor,' zei de caissière. 'Soms heeft dat apparaat kuren. Je kunt maar beter even naar het winkelcentrum gaan en daar wat geld uit de muur halen.'

'Nu? Maar dan ben ik te laat voor de kinderen.'

'Nou, vanmiddag dan, maar ik moet nu deze transactie beëindigen. Of heb je misschien contant geld bij je?'

'Nee, natuurlijk niet,' zei Elleke veel snib-

biger dan ze gewoon was. 'Jullie willen toch dat ik met de pas betaal, dan doe ik dat.'

'Alleen nu even niet,' zei de caissière glimlachend. 'Je mag je tas met boodschappen wel zolang hier laten staan,' voegde ze zo geduldig mogelijk toe, want ook voor haar begon het wat penibel te worden met die rij mensen die alsmaar groeide.

Elleke wierp een vlugge blik naar links, waar ze gemorrel en gezucht hoorde. De mensen hadden haast.

'Dat kan niet,' zei ze zacht. 'Ik heb de boodschappen nodig. De kinderen komen zo uit school om te lunchen. Ik moet brood hebben.'

'Sorry, maar dat krijg je toch echt pas als je betaald hebt.'

'Je kent me toch! Je ziet me elke dag. Je weet dat ik straks kom betalen.'

'Dat weet ik helaas niet en het is tegen de regels. Ik mag niets meegeven dat niet betaald is.'

'Maar ik heb toch altijd betaald?' riep Elleke uit.

'Dat klopt, maar dat garandeert me niet dat je dat vandaag ook doet. Ik krijg grote problemen met de chef als ik je de boodschappen

meegeef.'

'Maar één brood dan. Geef me dan ten minste één brood mee!'

Achter Elleke begonnen mensen te moppen. 'Komt er nog wat van?' riep iemand een eind verderop in de rij.

Elleke durfde niet meer om te kijken. Ze wist dat haar wangen rood waren van schaamte. Wat moesten de mensen wel niet van haar denken? Ze liep zonder te groeten en zonder tas de supermarkt uit. Wat een afschuwelijke toestand, dacht ze. Wat een afgang. Uw saldo is niet toereikend! Onmogelijk, toch?

Haar vingers trilden terwijl ze probeerde het sleuteltje in haar fietsslot te steken. Niet toereikend. Niet toereikend! Dat was nog nooit gebeurd. En het kon ook niet waar zijn. Arend en zij verdienden samen meer dan ze uitgaven. Er werd zelfs elke maand automatisch een bedrag van hun betaalrekening naar hun spaarrekening overgeboekt, omdat dat gemakkelijk kon.

Ze liep met de fiets naar de straat en stapte op. Zouden ze dan geen salaris gekregen hebben? Dat was de enige mogelijkheid. Maar meteen ook een onmogelijkheid. Als dat zo was, had ze dat geweten. Ze werkten immers

allebei bij hun eigen familiebedrijf! Arend ging weliswaar niet over de financiën, maar dan had Rudy hem zeker verteld dat de betaling uitgesteld was. Ze waren broers! Of Rudy had het haar kunnen zeggen. Ze had hem 's morgens nog gezien.

In de verte zag ze opeens haar kinderen lopen. Ze was blij hen te zien en er verscheen een glimlach rond haar lippen. Ze trapte flink door om hen in te halen en in elk geval niet later dan zij thuis te zijn. Maar wat moesten ze eten? Ze hadden die ochtend de laatste boterhammen opgegeten. Was er nog melk in huis? Misschien nog een half pak. En eieren? Ha, leuk. Ze zou hen verrassen met pannenkoeken. Bloem was er altijd. Dat zouden ze lekker vinden. En vanmiddag, dacht ze, ga ik inderdaad naar het winkelcentrum en pin ik daar wel. Natuurlijk is er niets aan de hand, maar deed dat stomme ding in de winkel het niet.

‘Hallo liefjes,’ zei ze een paar minuten later hijgend.

‘Mamma!’ Marij en Julia kwamen juichend op haar af.

‘Op de stoep blijven,’ riep Elleke geschrokken.

De meisjes lachten haar uit. 'Weten we toch,' zei Marij, die negen was en de oudste van de twee.

Gabriëlla en Dorothee, hun twee nichtjes, die net nog naast hen hadden gelopen, hielden even in, wierpen een blik op hun tante Elleke en liepen vervolgens zwijgend door.

Elleke trok haar wenkbrauwen op. Wat was er met hen aan de hand? 'Tot vanmiddag, hoor, Gabriëlla en Dorothee, dan kom ik jullie met de auto van school halen,' riep ze hen nog na.

Toen bleven de meisjes wel stilstaan. Gabriëlla keek om en schudde haar hoofdje. 'Hoefst niet, we gaan met tante Martine naar de stad.'

'O?' Wat vreemd, dacht Elleke. Dat was nog nooit gebeurd. Ze kwamen al sinds hun geboorte op vrijdag bij hen spelen. Eerst de hele dag, later tussen de middag en na school, en sinds dit schooljaar begonnen was alleen na schooltijd. Maar vandaag dus helemaal niet? Zonder dat zij ervan wist? Dat had Simone, hun moeder, dan toch minstens even kunnen zeggen.

Maar tijd om langer na te denken, kreeg Elleke niet. Marij en Julia trokken haar aan de

mouw. ‘We hebben honger, mamma.’

‘Dat komt goed uit,’ zei Elleke opgewekt. ‘We eten pannenkoeken.’

‘Echt waar?’ riep Julia stralend.

‘Echt waar,’ zei Elleke. ‘Wie het eerste thuis is.’ Ze sprong weer op de fiets en reed door. Pannenkoeken bakken kostte meer tijd dan brood smeren. Ze moest opschieten, wilde het allemaal netjes lukken.

Juist toen ze het beslag voor de eerste pannenkoek in de koekenpan schepte, kwamen de meisjes door de achterdeur naar binnen. ‘Lekker, mamma,’ zei Julia. ‘Zal ik de tafel dekken?’

‘Je bent een schat, maar zeg, klopt het dat Gabriëlla en Dorothee niet komen vanmiddag?’

‘Ik weet het niet,’ zei Julia. ‘Het is toch vrijdag?’

‘Precies, daarom snap ik het ook niet. Pak eens snel een paar borden uit de kast, meisje.’

Elleke liet de eerste pannenkoek op een bord glijden.

‘Mag ik die?’ vroeg Julia met glunderende oogjes.

‘Dat is goed, hoor, maar niet knoeien met de stroop.’